

Bilag 1.

ASSURANDØR-SOCIETETET

Den 20. marts 1975.

Vedr. lovforslag nr. 6 til lov om afgift af ansvarsforsikringer for motorkøretøjer m. v.

Under Assurandør-Societetets foretræde i går, onsdag den 19. marts 1975, for udvalget opfordredes societetet til nærmere at ville overveje, hvorledes man lovteknisk forestillede sig den foreslåede afgiftsordning afløst af et system, hvorefter sygehusudgifterne til motortrafikkens ofre bekostes af denne trafik selv efter erstatningsretlige og forsikringsmæssige principper.

I overensstemmelse hermed har societetet udformet vedlagte skitse til en ændring af færdselslovens § 66, der bl. a. omhandler omfanget af den lovpligtige motoransvarsforsikrings dækning.

Ifølge § 66, stk. 3, hæfter selskabet umiddelbart over for skadelidte for erstatning efter § 65. Skitsen foreslår i § 1, nr. 1, at selskabet *herudover* direkte over for det offentlige skal hæfte med et fast beløb for hvert døgn, en erstatningsberettiget skadelidt person har tilbragt på sygehus. Det foreslås videre, at reglerne i færdselslovens § 65, stk. 1-3, skal finde tilsvarende anvendelse på denne særlige hæftelse. § 65, stk. 1 og 2, fastslår, under hvilke omstændigheder en motoriseret trafikant ifalder ansvar, og den skadelidte kan pådrage sig medansvar. Stk. 3 er en speciel ansvarsfordelingsregel for sammenstødstilfælde mellem motordrevne køretøjer. Ved at henvise til disse bestemmelser fastslås, at selskabets hæftelse over for det offentlige er betinget af, at der foreligger et ansvarsgrundlag, og at hæftelsen i tilfælde af, at flere er ansvarlige — herunder eventuelt den skadelidte selv — følger de almindelige privatretlige erstatningskrav som følge af uheldet i øvrigt.

Henvisningen indebærer derimod ikke, at skadelidte selv vil komme til at bære nogen del af hæftelsesbeløbet.

Skitsen er formuleret således, at når den nævnte ansvarsbetingelse er opfyldt, hæfter forsikringsselskabet direkte. Societetet har herved haft for øje, at hæftelsen må forudses at kunne andrage endog meget betydelige beløb, og at det derfor ikke forekommer rimeligt, at skadevolderen tillige skulle være personlig ansvarlig derfor. En videre konsekvens af dette standpunkt er taget i skitsens § 1, nr. 2, hvorefter den regresret, som færdselslovens § 66, stk. 6, under visse betingelser tillægger selskabet mod den ansvarlige, afskæres, for så vidt angår hæftelsen over for det offentlige.

De mere tekniske spørgsmål, som vil opstå i forbindelse med ordningen, foreslås i § 1, nr. 1, løst på sædvanlig måde gennem en ministeriel bekendtgørelse. Som punkter, der kunne behandles i en sådan bekendtgørelse, kan foruden spørgsmålet om størrelsen af det faste beløb, der direkte er anført i lovteksten, nævnes en nærmere bestemmelse af, hvad der forstås ved et „sygehusdøgn“, på hvilke sygehuse en indlæggelse gør hæftelsen aktuel, og i hvilket omfang almindelige erstatningsretlige principper skal finde anvendelse på hæftelsesbeløbet ud over dem, der følger af henvisningen til færdselslovens § 65, stk. 1-3. Det må formentlig i denne forbindelse navnlig præciseres, at hæftelsen i tid følger beregningen af andre ydelser, hvor tidsfaktoren indgår som et afgørende element, såsom erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og svie og smerte,